

7. (Συνέχεια)

Ναι Παύλε δέχομαι γιατί κάτι μου λέει μέσα μου ότι συ διαφέρεις πολύ από τους άλλους, δέχομαι ναι γιατί κάποιο ακατάληπτο ψυχικό συναίσθημα, κάποια δύναμις άόρατος, πλὴν μεγάλη με σύρει κοντά σου, κάποιο ανεξήγητο φαινόμενο άνετύχθη μέσα μου και με ώθει πλησίον σου.

—Ω! Δόλα! χρυσή μου Δόλα, πόσο καλή φάνηκες σε μένα! και με μιὰ άφάνταστη ταχύτητα κολλά τα πυρέςοντα χείλη του σ' τα ύποτρέμοντα από τη συγκίνηση χέρια της Δόλας, ήτο τὸ πρώτο άγνό και άδολο φίλημα που άπέθετε ο Παύλος στα κρινόλευκα της Δόλας χέρια. Ήτο τὸ πρώτο δείγμα της τρανής πλὴν άδελφικής αγάπης του Παύλου προς την Δόλιαν. Άκουσε Δόλα, της λέγει, τη καθαρή'αλήθεια' πρό δλίγου που έφρυγα δέν έπιγα σ' τὸ σπῆτι μου που σου ελπια, όχι αλλά.....

—Άλλά Παύλε;

—Να έπιγα να έτοιμάσω τὸ άντρο που θα σε έδέχτο, πήγα να διαλέξω ήτη φωλιά που θα σε έκαμε να ξεχάσης τὸ μεγάλο σου πόνο, βέβαιος έκ των προτέρων ότι δέν θα άπέροπιπτες, όπως και έγινε την ειλικρινή πρότασιν μου. Και διαλέξω Δόλα μου, έδω κοντά στη Καστέλα ένα όμμορφο σπητάκι μιὰς γνωστής μου κυρίας, λουλούδοπλεγμένο και περιτοχυρισμένο από ένα θαυμάσιο περιβόλι με λογής λογής ένοδιασμένα λουλούδια, που τα άρώματά των, σαν λιβανωτός, άνέρχονται σ' τον Πλάστην σαν να θέλουν κι αυτά να του δείξουν την άγνότητα των αισθημάτων μου' εκεί Δόλα μου σε περιμένει ή χαρά και ή αγαλλίασις, εκεί μεσ' τὸ βαθύ των μύρου θ αύρης τη παρηγοριά που ζητάς, και είμαι πλέον ή βέβαιος ότι γλήγορα θα είπης στη λήθη ότι τώρα σου πληγώνει τη καρδιά, και μέσα στο γαλήνιο λιμάνι έχω πεποιθήσει πως θα ξεχάσης την μεγάλη σου αυτή ψυχική τρικυμία.

Είπε Παύλε να γαίνη αυτό που λές, μου φαίνεται όμως πολὺ δύσκολο να συμβῆ σε μένα ένα τέτοιο πράγμα, δέν πιστεύω ποτέ πως να πολυπικραμένα χείλη μου θ' άγκίζουν έστω και λίγο τὸ πολυπόθητο αυτό νερό της λήθης, ως έλπισω εν τούτοις διατόπεριβάλλον θα δυνηθῆ να μευ σκορπίση λίγο της κατάμαυρες σκέψεις μου, ως έλπισω ότι θα μου μετριώση κατά τι τὸ μύχιό πόνο μου, ως έλπισω ότι ο των πάντων ίατρος χρόνος θα κατορθώση να μου επουλώση τη πληγή που μ' άνοιξαν στην καρδιά τα τελευταία γεγονότα. Και τώρα Παύλε είμαι έτοιμη να άκόλουθῆσω παντοῦ όπου ή ειλικρινής σου αγάπη θα με οδηγήση.

Και πάλι Δόλα μου, για μυριστή φορά σ' ευχαριστώ για τη μεγάλη εμπιστοσύνη που έχεις σε μένα έτοιμάσου λοιπόν, αύριο με της πρώτες του ήλιου αναλαμπές, αφού άφίσομε σ' τὸ ξενοδοχείο αυτό όλες της δυσάρεστες και λυπητερές νυκτερινές παραστάσεις, θα εγκατασταθούμε σ' τον έπίγειο εκείνο παράδεισο.

—Όχι Παύλε πάμε τώρα, πάμε όσο τὸ δυνατόν γληγορότερα για να ξεφύγω από τὸ άπαίσιο αυτό περιβάλλον που μου φέρνη στο μυαλό μου εκείνα που θέλω να λησμονήσω, εκείνα που θέλω να σκεπάσω με τὸ πολύπυ-

κνο της λήθης πέπλο. Πάμε Παύλε πάμε.

*
Η ΛΙΝΑ

Σ' ένα άπόμερο σπητάκι των Άθηνών σ' τη συνοικία της Γαργαρέτας ζούσαν ήσυχα ήσυχα, χωρίς κανείς να τους ξέρει και χωρίς ποτέ να δώση άφ ρμη σε καμμιὰ γειτόνισσα ή οικογένεια του μαστρο—Γιάννη, αυτός ήτο κτίστης και ή σύζυγός του κυρα—Λεωνώ μιὰ καλοκάγαθη γυναικούλα που ποτέ δέν έλειψε από κανένα έσπερινό, ήτο πλύτρα στα διάφορα σπήτια και με τα λίγα χρηματάκια που κερδίζαν με τον ύδρωτά τους προσπαθούσαν να ψευτοπεράσουν αυτό και τὸ μονάκριβο κοριτάκι τους ή Λίνα ένα πανέμορφο πλάσμα, ένας σωστός έπίγειος άγγελος, προσπαθώντας να δώσουν σ' αυτό μιὰ καλή άνατροφή. Έτσι περνούν τον καιρόν των οι πτωχοί γονείς της Λίνας, οι όποιοι έπανερχόμενοι από τη κοπιώδη έργασία τους περνούσαν της ύπόλοιπες ώρες τον με χαρα και αγαλλίασι παίζοντες και γελώντας με την μικρούλα τους επί της οποίας έπεσώρευαν όλη τους τη μεγάλη αγάπη και την άφροσύνη. Η Λίνα μεγάλωσε άρκετά, είχε φθάσει σ' τὸ 10 χρόνο και σ' γονείς της έσέφθησαν να της δώσουν μιὰ έργασία με την όποια να κερδίξη κάτι και να τους άλαφρώνη από τα έξοδα τα όποια έφ' όσον αυτή έμειγύλωνεν τόσο ταύτα έδιπλασιάζοντο. Έπειδή δέ ούτοι είχαν κάποια άποθέματα από τη μεγάλη τους οικονομία έσκέφθησαν κάπως ώριμότερα και άπεφάσισαν να εκλέξουν για την κόρη τους τὸ μουσικό στάδιο και τούτο γιατί ή Λίνα είχε μουσικό ταλέντο και δέν άργησαν να εύρουν κ' ένα από τους καλύτερους πιανίστας όστις συμπάθησας την ώραϊαν του μαθητρίαν άρχισε να της παραδίδη με μεγάλη δρεξή μουσικά μαθήματα και έτσι προχώρησε άρκετά ή Λίνα και εισήλθε σ' τὸ άδείο των Άθηνών. Με τη μόρφωσι που έλάμβανε ή Λίνα και με τας συναναστροφάς που είχε των καλύτερων οικογενειών, έφαινότανε ότι δέ θα πάη άσχημα, γιατί είχε προσελκύσει τη συμπάθεια της καλύτερας Άθηναϊκής τάξεως. Έμοιαζε ή Λίνα με ώραϊότατο τριαντάφυλλο τὸ όποιον όσο άνοιγε τὰ ροδαλά του πέταλα τόσο ώμορφαινε, πλὴν όμως, μαζί με τὸ θαυμάσιο αυτό τριαντάφυλλο μεγάλωναν και τα αλχημρά άγκάδια του. Έκ φύσεως δέ φιλάρεσκος ή Λίνα άρχισε να παρεκκλίνη της εϋθείας όδου την όποιαν της είχαν χαράξει οι άγαθοί γονείς της.

Είς ήλικίαν δέκα έξ έτών κατορθώσε να περιπλέξη σ' τα έρωτικά της δύκτια, τα όποια τεχνίεντως είχε απλώσει με μόνον δόλωμα την έκπαγλο καλλονή της, όν Ντιντι, έναν τέλειον άριστοκράτην. Η Λίνα ήτο μιὰ από της σπάνιες καλλονές, είχε κόμην έβενωδή, μαύρα μάγφαλα μάτια σαν δυό λαμπερά άστέρια εκτοξεύοντα βλέμματα ίλαρά και ρεμβώδη προτρέποντα κάθε νεανική καρδιά να λατρεύη, ή ήλη δέ μελιστάλακτα πλαισιώναν χαριέντως δυό σειράς λευκοτάτων όδόντων, είχε σώμα τόσο πλαστικό και καλλίγραμμο που θα τὸ ζήλευε και αυτή ή σμίλη του Φειδίου, ήτο τέλος ένας άγγελος σωστός που μόνον στους ούρανοὺς έπετρέπετο να κατοικῆ.

Τόσο την είχε αγαπήσει την θεσπεσία αυτή καλλονή ο νεαρός Ντιντις ώστε κατέθετε

στα πόδια της όλόκληρη την κολοσιαία περιουσία του δι' ένα και μόνον βλέμμα της, δι' ένα και μόνον μειδιάμα της, μειδίαιμα με τὸ όποιο έεθάσευε και της πειδ σκληρές καρδιές ή όποίες οὐδὲ ένα παλμόν, οὐδὲ μιαν συστολήν έχάριζαν εις αυτήν.

—Έπί όλόκληρους νύκτας κατά τας όποιας ο παγερός βορρηάς ώρέυετο σ' τους δρόμους των Άθηνών συμπρασύρων σ' τὰ δρημητικό του διάβα ότι εύρισκε μπροστά του της νύκτες αυτές που ο συννεφιασμένος ούρανός συμμαγών με τα άλλα στοιχεία έδινε κάποια άγρια ύψη στην κοιωμένη φύσι, ο Ντιντις θερμαινόμενος μόνον από τη μεγάλη του αγάπη περνούσε τη νύκτα όλόκληρη κάτω από τα παράθυρα της Λίνας άκούμενον να βλέπη ταύτα και νοερά; να εισδύη υπό τα κλινοσκεπάσματα βραι γά μυρωμένα συνδόνια της όπου νοηελώς ήπλοῦτο τὸ πλαστικότης σώμα φθονών ταύτα γιατί άφ' ενός μόν έσκέπαζαν δρημητικά τας άφραϊας γραμμάς και ούραϊας καμπιλότητας της μικρής άφροδίτης και άφ' έτέρου δέ γιατί έψαυαν λαίμαργα τας γαλακτόχρους και θεσπεσίας σάρκας της και έμενε εκει άκίνητος και μαρμαρωμένος όλόκληρος ώρες και άνεχώρει όπόταν αϊ δυοφώσκουσαι της ήμέρας άχτιδες προσεπάθουν να διασχίσουν τα τρισκότεινα σύννεφα και να τον άποκαλύψουν σ' τὸ μάτι του γείτωνος, τὸ άπαίσιο αυτό μάτι.

Η Λίνα, στην άρχή άφου είδε ότι ο Ντιντις είχε άρκετά περιπλεχθῆ στα πολύπλοκα δύκτια της σε τρόπον ώστε πᾶσα διαφυγή του να είνε αδύνατο, κατόπιν άρχισε να περιφρονῆ δλίγον αυτόν και τα μη συναντῶνται τα βλέμματά της με τα δικά του για να άνάψη μεγαλειότερη φωτιά, μεγαλειότερη αγάπη, μεγαλειότερη λατρεία σ' αυτόν. Μάτην αϊ μακρόθεν παρακλήσεις του δυστυχούς Ντιντις, μάνιν τα θερμά του δάκρυα έστάθη αδύνατον να μαλάξουν έστω και επ' έλάχιστον τη πέτρινη καρδιά της. Έφ' όσον όμως ο καιρός περνούσε, τόσο ο Ντιντις έφθινε, προς μεγάλην λύπη των πλουσίων γονέων του, οι όποιοι έπειδή τον είχαν μονάκριβο τον υπεραγαπούσαν, τόσο δέ είχε ριζωθῆ μέσα του ή μεγάλη προς την Λίνα αγάπη του που άρχισε να δεικνύη συμπτώματα μανίας, συμπτώματα τρέλλας.

Τέλος ή Λίνα άφου είδε ότι Έρωσ τον όπτιον έπροξένησε εις τον μικρόν Ντιντιν έλάμβανε μεγάλας δ αστάσεις και θα άπειύχανε φυσικά του ποθούμενον, άρχισε να δείχνη κάποια συμπτώσια σ' αυτόν, όχι όμως από οίκτι ούτε από αγάπη, αλλά μόνον και μόνον για να άέλθη σ' τα ύψηλότερα κοινωνικά στρώματα και από τὸ πρόσχημα ότι είναι σήγρος του άριστοκράτου αυτού να δράση σε εύρύτερο άριστοκρατικό κύκλο και καταγάγη θριάμβους όποιους αυτή ώνερευέτο εκ πληροῦσα ούτω τους διακαείς της πόθους Άρχισε λοιπόν να μεταβάλλη σχέδιο τακτικής και όταν ο Ντιντις της έστελε, για τελευταία ύως φορά πολύτιμα δώρα με τη θερμή παράκλησι να τα δεχθῆ, ή Λίνα όμ μόνον τα έδέχθη αλλά και με τον ίδιον κομιστή του παράγγειλε ότι να την άναμένη με τη δύσι του ήλιου σ' τα Παληά Φάληρο.

(Άκολουθεί)